

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 7Ssk/47/2022
Identifikačné číslo spisu: 8020200285
Dátum vydania rozhodnutia: 26. apríla 2023
Meno a priezvisko: Mgr. Michal Novotný
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:8020200285.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom zo sudcov: Michal Novotný (sudca spravodajca) ako predseda senátu a JUDr. Zdenka Reisenauerová a JUDr. Jana Martinčeková ako členky senátu vo veci žalobcu: V. E., Z.. XX. F. XXXX, P. XXX, zastúpeného: JUDr. Anna Drugdová, advokátka, Nám. slobody 25, Humenné, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta 8 a 10, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia z 18. marca 2020, č. 37490-2/2020-BA, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 7 Sa 14/2020-67 z 11. novembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 7 Sa 14/2020-67 z 11. novembra 2021 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

I.

Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Žalobca je slovenským občanom štátnym občanom, ktorý v októbri 2007 odišiel do Írska, kde od 30. októbra 2007 do 14. mája 2019 vykonával zárobkovú činnosť u zamestnávateľa Dawn Meats Ireland ako zamestnanec na dobu neurčitú na plný úväzok („full-time employee“) s ročnou výmerou dovolenky 20 dní. Do Slovenskej republiky sa vracal dva až trikrát ročne na návštevu svojich rodičov a priateľky. Potom, čo pracovný pomer v Írsku žalobca skončil výpoveďou, vrátil sa v máji 2019 na Slovensko a od 22. mája 2019 bol zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie.

2. Dňa 2. októbra 2019 žalobca požiadal pobočku žalovanej v Humennom o dávku v nezamestnanosti s odkazom na svoje zamestnanie v Írsku. K žiadosti pripojil vyhlásenie o bydlisku na účely zachovania centra záujmov, podľa ktorého si tam neuplatnil nárok na dávku v nezamestnanosti. Zároveň vyhlásil, že sa tam zdržiaval sám, jeho rodičia a priateľka bývali v Slovenskej republike. Počas návštevy na Slovensku brigádoval pre obec P. a zaujímal sa o dianie v nej. V Írsku býval v nájme s viacerými osobami. Na Slovensku má bankový účet a od roku 2011 tu vlastní rodinný dom, v ktorom mal hlásený trvalý pobyt, na ktorom však viazlo vecné bremeno doživotného užívania pre jeho rodičov. K nemu v auguste 2018 prikúpil pozemok od obce. Ďalej pripojil letenky z rôznych miest v Írsku do Košíc, prípadne Rzeszówa (Poľsko), a späť v období marec až apríl 2016 (dva týždne), júl až august

2017 (dva týždne), február 2018 (obdobie nejasné), júl až august 2018 (tri týždne) a február 2019 (dva týždne). Konečne žalobca predložil aj formulár P60 írskej finančnej správy (potvrdenie o príjme, dani, sociálnom poistení, univerzálnej sociálnej zrážke a miestnej majetkovej dani) za roky 2014 až 2018, ktoré mu zaslal zamestnávateľ na jeho súkromnú adresu v Ballyhaunis (Írsko).

3. Pobočka v Humennom rozhodnutím zo 17. decembra 2019, č. 9348/2019-HE-DvN, rozhodla, že žalobca nemá nárok na dávku v nezamestnanosti podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov a čl. 61 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (základné nariadenie). Na odôvodnenie zhrnula zistenia, ktoré z vykonaných dôkazov vyplynuli ohľadom dĺžky a trvalosti pobytu, pracovnej situácie, rodinnej situácie, vykonávania nezárobkovej činnosti, bytovej situácie a tiež iných skutočností (daňové povinnosti) žalobcu. Z toho uzavrela, že celková dĺžka pobytu v Írsku, stabilita zamestnania, periodicita návštev a plnenie si tamojších daňových povinností svedčí v prospech strediska jeho záujmov v Írsku. Počas posledného zamestnania tak nemal bydlisko v Slovenskej republike, a tak sa naňho nevzťahovali čl. 65 ods. 2 a 5 písm. a) základného nariadenia.

4. Žalovaná svojím preskúmaným rozhodnutím z 18. marca 2020 zamietla odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu pobočky. Po podrobnej analýze kritérií uvedených v čl. 11 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia, v platnom znení (vykonávacie nariadenie) dospela k záveru, že žalobca mal počas zamestnania v Írsku v tomto štáte aj bydlisko. Zodpovedala tomu stálosť a trvalosť prítomnosti v tomto štáte, jeho stabilná pracovná a bytová situácia v Írsku a daňová rezidentúra v tomto štáte. Žalovaná odkázala aj na rozhodnutie Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2, podľa ktorého zanechanie širšej rodiny v niektorom štáte nemôže odôvodňovať zachovanie si bydliska v ňom. Zdôraznila tiež, že možnosť daná v čl. 65 ods. 2 základného nariadenia je výnimkou z pravidla, a preto si žalobca mal nárok na dávku uplatniť v Írsku, a nemôže si vybrať, kde tak urobí. Z závere svojho rozhodnutia žalovaná odkázala na početnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a správnych súdov.

5. Správny súd tu napadnutým rozsudkom č. k. 4 Sa 2/2021-38 zrušil rozhodnutie žalovanej, ako aj rozhodnutie pobočky podľa § 191 ods. 1 písm. c) Správneho súdneho poriadku. Zdôraznil, že existenciu bydliska podľa čl. 11 vykonávacieho nariadenia treba v každej veci posudzovať individuálne. Za dôvod odchodu žalobcu do cudziny považoval zlú pracovnú situáciu v Slovenskej republike, čo bol zrejme jediný dôvod. Žalobca nemal záujem sa usadiť v Írsku, ale chcel sa vrátiť domov. To dosvedčuje aj nadobudnutie rodinného domu na Slovensku v roku 2011, kam sa dvakrát ročne vracal a zapájal sa do obecných dobrovoľníckych aktivít. Bývanie žalobcu v Írsku malo charakter spoločného bývania viacerých osôb, nebolo trvalé a žalobca si v Írsku nevytváral vlastné mimopracovné zázemie. Podľa správneho súdu komplexne posúdené skutočnosti nasvedčujú jeho úmyslu trvalo žiť v Slovenskej republike. Záverom správny súd poukázal na niektoré rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré tento záver podporujú.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenie k nej

6. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalovaná domáha zrušenia tohto rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie. Vyjadrila názor, že vo svojom rozhodnutí sa riadne zaoberala výkladom čl. 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia a čl. 11 vykonávacieho nariadenia. Preskúmané rozhodnutia sú dostatočne jasne odôvodnené, lebo sa podrobne vyrovnala s každým tam uvedeným kritériom odkazom na konkrétne skutočnosti týkajúce sa žalobcu. Dôvody odchodu do zahraničia, ani iné subjektívne skutočnosti nie sú rozhodujúce pre posúdenie bydliska dotknutej osoby, a takéto subjektívne dôvody nemôžu prevážiť objektívne skutočnosti. Zmätočný je záver správneho súdu, že pracovná situácia žalobcu nebola stabilná, keďže ten zotrval v Írsku v tom istom pracovnom pomere 11 rokov a 7 mesiacov. Samotné vlastníctvo domu na Slovensku nebolo podstatné, pretože ho reálne užívali rodičia žalobcu, navyše ho žalobca nadobudol v roku 2011, no aj tak sa až do roku 2019 zdržiaval v Írsku. K rodinnej situácii žalovaná znova odkázala na rozhodnutie Správnej komisie U2. Tieto skutočnosti dosvedčujú úmysel žalobcu bývať v Írsku a jeho pohnútky zmeniť túto situáciu nie sú podstatné. Jeho väzby k Slovensku počas jeho pobytu v Írsku boli minimálne. Záverom žalovaná znova odkázala na početnú judikatúru tunajšieho súdu, najvyššieho súdu a iných správnych súdov.

7. Žalobca považoval rozhodnutie správneho súdu za správne, a preto navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť. Žalovaná pri rozhodovaní postupovala príliš formalisticky a neposúdila individuálne okolnosti jeho prípadu.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

8. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 453 ods. 1 SSP) a predchádzajúce konanie pred správnym súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) v medziach uplatnených kasačných bodov (§ 453 ods. 2 SSP).

9. V prerokúvanej veci nebolo sporné, že žalobca nezískal pred podaním žiadosti o dávku v nezamestnanosti obdobie poistenia uvedené v § 104 zákona č. 461/2003 Z. z. podľa slovenských právnych predpisov, a tak išlo o to, či na tento účel možno započítať doby získané podľa iných právnych predpisov. Žalobca bol pred rokom 2019 zamestnaný a sociálne poistený v Írsku, takže podliehal podľa čl. 2 základného nariadenia koordinačným pravidlám tohto nariadenia. Podľa čl. 11 ods. 3 písm. a) základného nariadenia má cezhraničný pracovník zásadne nárok na dávku v nezamestnanosti podľa právnych predpisov toho štátu, v ktorom bol naposledy zamestnaný. Zmyslom tohto pravidla je jednak brániť diskriminácii cezhraničných pracovníkov (porov. čl. 4 a odôvodnenie 17 preambuly základného nariadenia), jednak zabezpečiť, že každý členský štát znáša zásadne náklady na dávky v nezamestnanosti len takej oprávnenej osoby, ktorá do jeho systému sociálneho zabezpečenia prispievala. Ustanovenia čl. 65 ods. 2 prvá veta a čl. 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia upravujú výnimku pre pracovníkov, ktorí si počas poslednej činnosti zamestnanca v inom členskom štáte zachovali svoje bydlisko v pôvodnom členskom štáte a buď tam zostávajú bývať naďalej, alebo sa tam po skončení činnosti zamestnanca vrátia. Podľa tohto článku by tak žalobcovi mohol vzniknúť nárok na dávku v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov, ako keby sa na neho tieto právne predpisy vzťahovali počas jeho poslednej činnosti zamestnanca v Írsku, len ak si počas tohto obdobia na území Slovenskej republiky zachoval bydlisko.

10. Pojem bydlisko na účely základného nariadenia (a teda aj na účely čl. 65 ods. 2) definuje čl. 1 písm. j) základného nariadenia, podľa ktorého bydlisko znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva. Tento pojem má v práve Únie svoj autonómny obsah (porov. rozsudok Súdneho dvora z 25. februára 1999 vo veci C-90/97, Robin Swaddling v. Adjudication Officer, ods. 28), takže ho nemožno stotožňovať s trvalým pobytom alebo prechodným pobytom podľa zákona č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky. Súdny dvor už vo svojej judikatúre vyslovil záver, že ak pracovník má stabilné zamestnanie v určitom členskom štáte, tak sa predpokladá, že tam má aj bydlisko, no táto domnienka je vyvrátiteľná (rozsudok z 8. júla 1992 vo veci C-102/91, Koch, ods. 22, ale aj správnym súdom citovaný rozsudok zo 17. februára 1977 vo veci 76/76, Di Paulo v. Office National de l'Emploi, ods. 17 až 20). Bližší spôsob určenia bydliska upravuje čl. 11 vykonávacieho nariadenia, ktorý kodifikuje kritériá vypracované judikatúrou Súdneho dvora, ktoré možno zohľadniť pri určovaní uvedeného centra záujmov (porov. napríklad rozsudok Súdneho dvora z 11. septembra 2014 vo veci C-394/13, B., ods. 34).

11. Ustanovenie čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia obsahuje demonštratívny výpočet kritérií určenia bydliska, pričom žiadne kritérium nemá prednosť pred ostatnými. Kritériami na určenie centra záujmov podľa vykonávacieho nariadenia sú najmä: dĺžka a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov a situácia dotknutej osoby (vrátane povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy; jej rodinného stavu a rodinných väzieb; vykonávanie akejkoľvek nezárobkovej činnosti; v prípade študentov zdroja ich príjmov; jej bytovej situácie, najmä toho či je stabilná; členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely). Bydlisko určitej osoby sa tak v prvom rade určuje na základe objektívnych kritérií vymedzených v citovanom ustanovení. Až podľa čl. 11 ods. 2 cit. nariadenia platí, že ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu. Úmysel dotknutej osoby je tak len subsidiárnym spôsobom určenia jej bydliska, ak kritériá podľa odseku 1 nevedú k jeho jednoznačnému ustáleniu. Okrem toho z citovaného ustanovenia tiež vyplýva,

že úmysel osoby sa teda posudzuje na základe objektívnych skutočností a okolností, a preto nestačí len jej tvrdenie, že mala úmysel za miesto svojho bydliska považovať Slovenskú republiku.

12. Kasačný súd sa tak nestotožňuje s postupom správneho súdu, ktorý pri určovaní bydliska žalobcu uprednostnil jeho úmysel považovať za centrum svojich záujmov jeden či druhý štát. Len sama okolnosť, že osoba považuje určitý štát za svoje bydlisko, nemôže prevážiť nad objektívnymi kritériami vymedzenými v citovanom ustanovení. Tým samozrejme nie je vylúčené, že osoba, ktorá má podľa týchto kritérií bydlisko v určitom štáte, môže subjektívne pociťovať hlbší a bližší vzťah k štátu, v ktorom sa narodila, vyrástla, v ktorom sa hovorí jej známym jazykom či ktorého kultúra jej je bližšia. To však môže mať pre určenie jej bydliska na účely základného nariadenia význam len v tom rozsahu, v akom je to možné zohľadniť podľa citovaného čl. 11 vykonávacieho nariadenia.

13. Kasačný súd nepovažuje v tejto súvislosti za správne ani úvahy správneho súdu, podľa ktorého je bydlisko žalobcu v Írsku vylúčené tým, že si tam nevytvoril akési stabilné zázemie pre trvalé usadenie sa aj po skončení svojej práce. Ak sa totiž osoba rozhodne, že odíde z krajiny svojho pôvodu napríklad kvôli vykonávaniu zárobkovej činnosti v inom štáte, nemožno premiestnenie bydliska (strediska životných záujmov) na účely čl. 1 písm. j) základného nariadenia stotožňovať s akousi „trvalou emigráciou“ tejto osoby do tohto štátu. Vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie sa odstránili bariéry slobodnému pohybu ľudí a slovenskí občania majú právo sa pohybovať, pracovať a žiť na území iných členských štátov, čo nevyhnutne vedie (hoci aj k dočasnému) premiestňovaniu ich bydliska. Tým samozrejme nie je vylúčené, že tieto osoby sa chcú po určitom období vrátiť do štátu, odkiaľ prišli a kde majú citové, kultúrne či jazykové väzby alebo kde zanechali svoju širokú rodinu. Rovnako však môžu chcieť osoby, ktoré sa narodili na Slovensku, ktoré sú jeho občanmi a ktoré tu celý pracovný život pracovali, v neskoršom veku vycestovať zo Slovenska a žiť inde. Centrum záujmov osoby sa musí posudzovať vždy v danom konkrétnom období a samotné jej plány na jeho prípadnú budúcu zmenu nemôžu byť pre jeho posúdenie rozhodujúce. Preto okolnosť, že osoba od počiatku poníma svoj pobyt v určitom mieste ako dočasný (hoci o jeho presnom trvaní nemá predstavu), takisto nevyklučuje záver, že počas pobytu má v tomto štáte centrum svojich záujmov.

14. V prerokúvanej veci sa tak kasačný súd stotožňuje s názorom žalovanej, že zistený skutkový poskytuje dostatočnú oporu pre záver o bydlisku žalobcu v Írsku na základe objektívnych kritérií čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia.

a) Žalobca odišiel do Írska v októbri 2007. Celkovo tam býval takmer 12 rokov, na Slovensko sa vracal približne dvakrát ročne (spravidla na obdobie Veľkej noci a letných prázdnin) v zásade na dva až tri týždne. Takéto návraty sa v zásade nelíšia od bežných dovolenkových pobytov, čo zodpovedá aj výmere ročnej dovolenky žalobcu (20 dní). Naopak, v Írsku sa žalobca zdržiaval prevažnú časť roka v ucelených, niekoľkokmesačných obdobiach. Celková dĺžka a trvalosť prítomnosti žalobcu na území Írska v porovnaní so Slovenskom tak vedie skôr k záveru, že miestom jeho bydliska bolo Írsko.

b) Žalobca tam zároveň pracoval po celý čas na dobu neurčitú na tom istom pracovnom mieste u toho istého zamestnávateľa a v tomto čase nehľadal pracovné príležitosti na Slovensku. Práca, ktorú vykonával žalobca, nespočívala vo vysielaní na rôzne miesta v rôznych štátoch a zvyčajne sa vykonávala na mieste, kde žalobca pracoval. Nie je zrejmé, prečo správny súd takmer dvanásťročný pracovný pomer u toho istého zamestnávateľa nepovažoval za „stabilnú pracovnú situáciu“. Naopak, podľa kasačného súdu charakter práce a trvalosť a dĺžka pracovného pomeru žalobcu v Írsku takisto vedú k záveru, že centrum jeho záujmov sa nachádzalo tam.

c) Pokiaľ ide o rodinnú situáciu, žalobca pred odchodom do Írska bol a zostal slobodný a bezdetný. V Slovenskej republike bývali jeho rodičia, ktorých síce navštevoval, no ani sám netvrdil, že by boli naňho odkázaní (porov. rozsudok najvyššieho správneho súdu sp. zn. 9 Sžsk 88/2020). Okrem toho tu podľa jeho slov bývala jeho priateľka, nijako však neobjasnil dĺžku ani intenzitu ich vzťahu. Kritérium rodinnej situácie sa totiž týka len tzv. úzkej rodiny, t. j. rodinných príslušníkov v zmysle čl. 1 písm. i) bodu 2 základného nariadenia, ktorými sú manžel alebo manželka, neplnoleté deti a nezaopatrené dospelé deti. Rozširovanie rodinných väzieb, ktoré by mali byť rozhodné pre zachovanie si bydliska v pôvodnom členskom štáte, aj na širšiu rodinu (napr. rodičov alebo krátkodobého partnera) by totiž viedlo k rozširovaniu oblasti uplatnenia čl. 65 základného nariadenia, čo v zásade nie je prijateľné (porov. v tomto zmysle aj odôvodnenie 9 preambuly rozhodnutia Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia U2). Kritérium rodinnej situácie tak nie je nápomocné pre určenie bydliska žalobcu.

d) K nezárobkovej činnosti žalobca uviedol svoju dobrovoľnícku činnosť pre obec, tá však podľa zisteného skutkového stavu spočívala len párdňovej brigáde počas jeho letnej dovolenky. Svojím rozsahom tak ide o podobné zapojenie, ako sa napríklad víkendoví chatári zapájajú do aktivít v obciach, kde majú svoje chaty. Toto kritérium tak takisto nie je nápomocné pre určenie bydliska.

e) Bytová situácia žalobcu v Írsku bola takisto stabilná. Predovšetkým pod stabilitou nemožno rozumiť len vlastníctvo nehnuteľnosti, v dôsledku čoho pre určenie bydliska nie je určujúce, či osoba býva v nehnuteľnosti, ktorú vlastní alebo má v nájme. Takisto nie je rozhodujúce, či býva sám alebo spoločne s inými osobami, pretože spoločné bývanie je kvôli šetreniu nákladov bežné aj u osôb, ktoré ešte nemajú vlastnú rodinu, no žijú a pracujú vo väčších mestách. Nebolo zistené, že by žalobca svoje bývanie v Írsku často menil alebo že by toto bývanie malo len sezónny charakter (napr. ubytovňa zamestnávateľa viazaná na trvanie pracovného pomeru a pod.). Írsku adresu uvádzal žalobca aj ako adresu pre kontakt s írskymi orgánmi. Žalobca síce od roku 2011 vlastní na Slovensku dom, táto okolnosť však pri posudzovaní bydliska nie je rozhodná. Nie je neobvyklé, že ľudia si zakúpia nehnuteľnosť aj na inom mieste než v mieste svojho bydliska (napríklad prázdninové alebo víkendové domy, chalupy a pod.). Z obsahu spisu navyše plynie, že žalobca tento dom nekúpil, ale išlo o rodičovský dom, ktorý mu rodičia darovali, no ktorý aj naďalej sami užívali a svoje užívanie si dokonca zabezpečili vecným bremenom. Zo zisteného skutkového stavu nevyplýva, že by žalobca v rozhodujúcom období v tomto dome aj skutočne pravidelne býval, čo vzhľadom na jeho prácu v Írsku ani prakticky nebolo možné, a tak možno vlastníctvo takejto nehnuteľnosti hodnotiť rovnako ako vlastníctvo akejkolvek inej majetkovej hodnoty. Zhodnotením bytovej situácie žalobcu v posudzovanom období tak možno konštatovať, že svedčí v prospech jeho bydliska v Írsku.

f) Daňové povinnosti si žalobca plnil v Spojenom kráľovstve, čo vyplýva z predloženého formulára írskej finančnej správy P60. Aj to svedčí v prospech jeho bydliska tam, nie v Slovenskej republike.

15. Ďalšie skutočnosti, na ktoré žalobca počas konania poukazoval ako na dôkaz svojho bydliska na Slovensku, nemajú z hľadiska čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia význam. Ako už bolo uvedené skôr, pojem bydliska podľa čl. 1 písm. j) základného nariadenia nemožno stotožňovať ani s trvalým alebo prechodným pobytom podľa právnych predpisov niektorého štátu. Preto ani na účely čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia nie je podstatné, či žalobca niekde trvalý pobyt nahlásený mal (Slovensko) a niekde ho zasa nemal (Írsko). Doklady o platbe nákladov spojených s nehnuteľnosťou nemajú význam pre určenie bydliska, pretože ide o bežné náklady spojené s vlastníctvom akéhokoľvek majetku, nech sa nachádza kdekoľvek. Investovanie do nehnuteľnosti zasa môže svedčiť o úmysle žalobcu, že sa po určitej dobe chce na Slovensko vrátiť (podobne ako niekto iný kupuje alebo rekonštruuje nehnuteľnosť v Španielsku alebo Chorvátsku, lebo plánuje sa tam neskôr odsťahovať), to však - ako už bolo vysvetlené - nevyklučuje, že až dotedy mal bydlisko inde (v Írsku). Bežný účet alebo iné finančné produkty v Slovenskej republike nemajú so strediskom záujmov a bydliskom súvis už preto, že slobodný pohyb služieb a kapitálu medzi členskými štátmi, ktorý umožňuje využívať tieto služby kdekoľvek v Európskej únii, je jednou zo základných slobôd spoločného trhu Európskej únie.

16. Podľa názoru kasačného súdu tak žalovaná v preskúmanom rozhodnutí vyhodnotila všetky také skutočnosti, ktoré sú relevantné pre určenie bydliska žalobcu v rokoch 2014 až 2019 z hľadiska čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Rovnako vyhodnotila všetky ďalšie skutočnosti, ktoré v konaní vyšli najavo, a dospela k správne právnemu záveru, že na určenie bydliska nie sú podstatné. Žalovaná tak správne vyložila ustanovenie cit. čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia a správne ho použila na prerokúvanú vec.

IV.

Záver

17. Správny súd tak nepostupoval správne, keď dospel k právnemu záveru, že preskúmané rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP, a preto jeho rozsudok sám vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 440 ods. 1 písm. g) SSP]. Kasačná sťažnosť je tak v tomto sťažnostnom bode dôvodná, v dôsledku čoho kasačný súd podľa § 462 ods. 1 SSP tento rozsudok zrušil a vec vrátil správne súdu na ďalšie konanie.

18. Trovy konania o tejto kasačnej sťažnosti sú súčasťou trov konania, o ktorých podľa § 467 ods. 3 SSP rozhodne správny súd v novom rozhodnutí vo veci samej.

19. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0 (jednomyseľne).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.